

Őszi ború

Tompa dallamok szakítják meg a csendet,
az eső mélabús hangon kesereg.
Szikrázó napfényt sirat, mely lassan csak álom,
zizzenő levelek kavargását látom.

Ősz uralja most már az egész világot,
festő palettáján százféle színt mázsol.
Aztán szétloccsantja fákra, és bokrokra,
hunyorogva szétnéz, ámul lopakodva.

Istenem de szép ez, maga a mennyország,
szívet gyönyörködtet, megannyi boldogság.
Rezgő nyárfa is örömmel csilingel,
már ő is avart díszít ezüstös leveleivel.

Reggelente áttetsző lepel hull az égből,
eltakarni siet, mindazt mi lassan veszendő.
Harmatgyöngyök ragyognak a sárguló fűben,
a nap lemosolyog, mint anya a csecsemőre.

Varjúhad kárálva száll a friss szántásra,
mint fekete sereg hadi gyakorlásra.
Sorakozva pontos rendben a vájatokban,
éles csőrük puskatusként mered támadásra.

Szél úrfi is tánkra perdül az utakat járva,
járdaszéleken színes levelek kavalkádja,
vígán sepri őket, hol előre, hol hátra,
füttyürészik egyet, majd a telet várja.